

Младата невѣста,
 Младата невѣста, мамо,
 И змейово дете.
 Презъ полето, мила мамо,
 Керванъ ми вървѣше,
 Керванъ ми вървѣше, мамо,
 Съсъ зелено сѣно.
 — „Ти да вървишъ, първо либе,
 Дете да си водишъ,
 Азъ ще да замина, либе,
 Тебе да запазя,
 Че въвъ сѣно има, либе,
 Какви ли не треви.“ . . .
 Като изминаха, мамо,
 Голѣмия керванъ,
 Па стигнаха, мила мамо,
 Моми край селото,
 Змеятъ дума, мила мамо,
 Дума отговаря:
 — „Азъ ще стана, първо либе,
 На зелено вѣнче,
 Закачи ме, първо либе,
 На дѣсната ржка.
 А детенце ще ми стане
 На сребъренъ прѣстенъ.
 Като идемъ, първо либе,
 При твоята майка,
 Закачи ме, първо либе,
 Въ кжщи на клинчето.“
 Кога е отишла дома
 Младата невѣста,
 Вѣнецъ си закачи, мамо,
 Майка си изведе.
 — „Я да идешъ, мила мамо,
 Треви да наберешъ,
 Треви да наберешъ, мамо,
 Рано да ги сваришъ,
 Рано да ги сваришъ, мамо,
 Вѣнецъ да полѣешъ.“
 Ранила е нейна майка,
 Дор'треви сварила
 Вѣнецътъ се дигналъ, мамо,
 У тъмни облаци.